

A táj vastag, érintetlen hóba burkolózott. A Dunakanyar felett a tél olyan csenddel terült el, mintha a világ visszatartotta volna a lélegzetét. Az Oasis Royal Hotel karácsonykor nyitott meg, és azóta is úgy ragyogott a domboldalon, mint egy frissen csiszolt kő. Nemcsak Dunavirág, hanem az egész vidék ékköve volt: a Stellar Horizon Hotel valódi gyémántja.

Werner Adelle harmincéves volt. Szépsége már nem ígélet, hanem beteljesült nőiesség: magabiztos, mégis törekeny, mintha a fény egyszerre emelné és sebezne. Férje, Werner Péter negyvenéves sikeres üzletemberként hatalmas vagyonra tett szert, apósa cégének elképzelhetetlen bővítésével. A számok, a szerződések, a terjeszkedés világa az övé volt. Az otthoné már kevésbé. Adelle és Péter között a kapcsolat megszakadt. Nem veszekedésekben, nem hangos jelenetekben, hanem abban a hideg, makacs hallgatásban, amely mindent felzabál. Adelle óva intette Pétert a sötét ügyektől. Abból a világból jött, ahol az árnyék nem metafora, hanem túlélési szabály. A szicíliai maffia épp a legnagyobb bukásán volt túl; sebzett vadként üldöztek mindenkit. Fabio Santoro nevét suttogva mondták ki.

Adelle félt és féltette az ötéves kisfiát, Dánielt is. Néha úgy érezte, figyelik őket. Sötét alakok a parkoló peremén, elnyúló árnyékok az üvegfalakon. A hotel fényei ugyan mindent bevilágítottak, de a félelem nem tűnik el attól, hogy drága a csillár.

Dr. Szekeres György harmincnyolc éves volt, rendkívül vonzó egyedülálló apa, éles eszű ügyvéd. Péter barátja és bizalmasa. Az a férfi, akire rá lehet bízni titkokat és aki tudja, mikor kell hallgatni. György és Adelle hónapok óta viszonyt folytattak.

Nem óvatosat, nem kimértet, hanem túlfútott, szenvedélyes kapcsolatot, amelyről mindketten tudták: nem fér bele az éjszakákba még a szilveszter éjszakába se.

Adelle idegesen járkált az Oasis Royal Hotel 817-es szobájában. Haja vizesen várta a frizurát a törölköző alá csavarva, testét csak a szállodai köpeny fedte. A nagy ablakon túl a hó némán hullott, a város fényei tompán derengtek.

Kopogtak.

– Még nem vagyok kész! *Uno momento...* – szól ki, miközben a tükör előtt megállt, majd újra elindult.

– Én vagyok – hangzott a válasz egy bűgő, mély hangon. Adelle kinyitotta az ajtót. György állt ott, fekete kabátban, vállán még megült a hó. Tekintete végigsiklott rajta, megállt, sóhajtott.

– Tényleg nagyon nem vagy kész – mondta lemondó félmosollyal.

– Nem jó ötlet, tényleg nem – Adelle elfordult, idegesen járkált tovább György belépett és becsukta maga mögött az ajtót. – Senki nem fog eljönni.

– Nagyon sokan visszajeleztek már. Ne aggódj!

– Mégis ki akar egy árvaháznak adományozni szilveszterkor?

– Én – ült le György az ágy szélére, és szemtelen pillantással figyelte a nőt. – Figyeld meg: ez hagyomány lesz. Az olasz, a német és a magyar szállodaipar fejei minden évben ide zárandokolnak majd, hogy hódoljanak a nagy Werner Péternek...

Adelle elhúzta a száját.

– ...és szemtelenül nagy összegekkel támogassák a Remény Alapítványt – folytatta György halkán. – És neked ez a fontos.

– Viccet csinálsz ebből, de nekem igenis fontos az alapítvány.

– Tudom, édes.

György kinyújtotta a kezét, elkapta Adelle derekát, maga elé húzta. A mozdulat egyszerre volt ismerős és veszélyes, mintha pontosan tudná, hol húzódik az a határ, amit már nem lenne szabad átlépni. A köpeny megmozdult rajta, engedelmesen, mintha is tudná, mi következik.

György lehajolt, és lassú, édes csókot lehelt Adelle hasára.

A nő nem szégyellte a meztelenségét előtte. Vágyakozva hunyta le a szemét, hagyta, hogy az érintés lángra lobbantsa a testét.

– Nincs elég időnk – suttogta, de közben már engedte le a köpenyt a válláról.

– Hát nem úgy nézel ki, mint aki sietni akar – válaszolta György rekedten, miközben a keze végigsiklott rajta.

Adelle egyetlen mozdulattal lökte le róla a fekete zakót. Mosolya kacéran villant fel, ujjai türelmetlenül bontották ki a tökéletesen vasalt inget. Amikor a férfi ölébe ereszkedett, a világ egy pillanatra beszűkült: csak a lélegzetük maradt, és az a kimondatlan feszültség, amit már egyikük sem akart tovább kordában tartani.

– Édes... így tényleg le fogjuk késni a vendégek érkezését – lehelte György.

– Akkor siess.

– Még csak az kéne... – György egy hirtelen mozdulattal maga alá fordította a nőt, és megszabadult az öltöny utolsó darabjaitól is.

Odakint a hó tovább hullott, hangtalanul.

György mozdulataiban nem volt kapkodás, csak az a türelmetlen gyengédség, amely abból fakad, amikor az ember pontosan tudja, mit akar, és mégis fél attól, hogy kimondja. Adelle teste engedelmesen simult hozzá, mintha mindig is ide tartozott volna, ebbe az ölelésbe, ebbe a pillanatba, amelyről mindketten tudták: tiltott, mégis elkerülhetetlen.

A nő ujjai a férfi tarkóján pihentek, apró, szinte észrevétlen mozdulatokkal húzták közelebb. Nem siettek. A vágy nem lökdösött inkább lassan, mélyen terült szét bennük, mint a meleg, amikor a hideg után végre mélyet lélegzik az ember. György homloka Adelle vállához ért, a lélegzete remegett, mintha minden egyes kifűjt levegővel egy határt lépne át.

Adelle lehunyta a szemét.

Ebben a sötétben nem volt férje, nem volt hotel, nem volt alapítvány gondja, sem félelem. Csak az az érzés, hogy valaki végre nem kér tőle semmit csak jelen van. Úgy, ahogy Péter már rég nem tudott lenni.

György érintése lassú volt, figyelmes, mintha minden mozdulattal meg akarná jegyezni őt. A nő teste válaszolt, önkéntelenül, természetesen. Nem gondolkodott, nem mérlegelt. A titok íze ott volt a csókokban, a bőrükön végigfutó borzongásban, abban a csendben, amelyben nem kellett magyarázat.

A kielégülés nem hangos volt, hanem teljes. Olyan, amely után az ember egy pillanatig nem tudja, hol van, csak azt, hogy él, igazán.

Amikor elcsendesedtek, György nem mozdult el azonnal. A homlokát Adelle hajába fúrta, és hosszú másodpercekig csak lélegzett vele együtt. Odakint a hó tovább hullott, az ablak mögött fények gyúltak és aludtak ki, mintha a világ mit sem sejtett volna arról, mi történt ebben a szobában.

– Ez nem volt jó ötlet – szólalt meg végül Adelle halkán.

György nem válaszolt azonnal. Csak szorosabban ölelte, mintha ezzel akarná visszatartani mindazt, ami már így is kicsúszott a kezükből.

– Az utóbbi időben csak ilyen remek ötleteink vannak, édes – mondta végül, és belecsókol a nő nedves, barna hajába.

Adelle kibontakozott az öleléséből. Ruha helyett György zakóját vette magára, a meleg anyag idegen volt és ismerős egyszerre a meztelen bőrén. Az ablakhoz lépett, félrehúzta a függönyt, és lenézett.

A parkolóban fekete szövetkabátos férfiak járkáltak a kocsik között. Elemlámpák fénye cikázott a hófoltos aszfalton, egyesek valamilyen kézi szerkezetet tartottak a kezükben, módszeresen, fegyelmezetten haladtak járműről járműre.

– Mit csinálnak? – kérdezte Adelle, anélkül hogy levette volna a szemét a látványról.

György mellé lépett, ő is lenézett a parkolóba.

– Egy maffiafőnök lánya vagy és ezt nem tudod? – jegyezte meg szárazon.

Adelle azonnal megfordult, mérgesen ökölrel ütött bele György mellkasába.

– Az apám nem maffiafőnök.

– Az enyém meg még él... – morogta György, és a tükör elé lépett, hogy nyakkendőt kössön.

– Szóval mit csinálnak? – Adelle felült a komódra, György és a tükör közé. Kivette a férfi kezéből a nyakkendőt. – Add ide.

György keze ösztönösen végighúzódtat Adelle meztelen combján, majd a zakó alá csúszott, mintha még egyszer emlékeztetni akarná magát arra ami pár perce történt köztük.

– Kész – biccentette oldalra a fejét Adelle, miközben megkötötte a csomót.

– Csinos – mondta György.

Adelle egy árnyalatnyival erősebbre húzta a kelleténél.

– Egy maffiózó lánya ilyet is tud.

György lazított a csomón, majd a derekánál fogva óvatosan leemelte a nőt a komódról, és a földre tette.

– Szóval? – kérdezte.

Kézen fogta Adellet, visszavezette az ablakhoz.

– Átvizsgálják a kocsik alját – mondta röviden, majd elindult a gardrób felé.

– Minek? Mit keresnek? – Adelle hangja megfeszült.

– Bombát – felelte György semleges hangon.

Lehúzta a cipzárt a ruhászákon. A szatén halkán susogott, ahogy előbukkant.

– Nagyon szép – jegyezte meg, miközben levette a vállfárról a hosszú, ezüstsínű ruhát, és a karjára hajtva Adelle felé nyújtotta. – Ideje felöltözni.

Adelle szeme megvillant. Egyetlen mozdulattal lecsúsztatva magáról György zakóját, amely puhán hullott a szőnyegre. A férfi nem reagált. Csak felemelte a szaténruhát, és hagyta, hogy végigsuhanjon Adelle testén, mintha ezzel zárná le mindazt, ami a szobában történt.

A vágy helyére visszaköltözött a valóság — és vele együtt a veszély.

– Lent várlak – suttogta György, mielőtt még egyszer a nyakába csókolt volna.

Az ajtó halkán csukódott be mögötte.

Adelle egyedül maradt a szobában. A szaténruha hűvösen simult a bőréhez, mintha emlékeztetné: amit az imént megélt, már a múlté. A tükör előtt megállt egy pillanatra. Az arca nyugodtnak tűnt, a szeme azonban árulkodott túl mélyen csillogott benne valami, amit nem lehetett egyszerűen visszazárni.

Az ablakhoz lépett még egyszer. Lent a parkolóban a fekete kabátos férfiak lassan továbbhaladtak, az elemlámpák fénye el-elcsúszott a krómozott felületeken.

Adelle mély levegőt vett.

Ez az én estém – mondta magának – *Az én bálom.*

Felvette az ékszereit, megigazította a haját, és amikor kilépett a folyosóra, a léptei már határozottak voltak.

Werner Adelle gyönyörű volt és ez az ő nagy pillanata volt. Senkinek nem hagyja elrontani.

Az első vendégek megérkeztek. A hotel lépcsőjén vörös szőnyeg fogadta őket, két oldalán fotósok sora, vakuk villantak, riporterek neveket kiáltottak. György emberei sötét öltönyt viseltek, fülükből fekete zsinór kanyargott a hibátlan zakók alá. Mindent és mindenkit szemmel tartottak. Adelle biztos volt benne: mindegyiknél fegyver van.

Werner Péter fekete Mercedes-e lassan gördült be az épület elé. A sofőr kinyitotta az ajtót, és Péter egy pillanat alatt a kamerák és mikrofonok keresztüzében találta magát. Nyugodtan, határozottan beszélt, ahogy mindig.

– Adelle már megérkezett – mondta. – Az alapítvány elnökeként a szíven viseli az est sorsát. Ha megengedik, most üdvözlőném őt.

Belépett a hotelbe.

Adelle ekkor jelent meg a széles lépcsősor tetején. Az ezüst ruha lágyan követte minden mozdulatát, ahogy lassan elindult lefelé. A terem egy pillanatra elcsendesedett.

– Gyönyörű vagy – súgta Péter a fülébe, amikor odaért hozzá, és egy könnyű csókot adott az arcára.

– Örülök, hogy ideértél – felelte Adelle mosolyogva.

– Gyuri? – kérdezte Péter, mintha mellékesen érdeklődne.

– Mi van vele? – Adelle hangja egy árnyalatnyit megbicsaklott.

– Itt van már?

A nő gyorsan kifújta a levegőt.

– Azt hiszem, igen. A kocsi ellenőrzését felügyelte – mondta az első dolgot, ami az eszébe jutott. Mosolya tökéletes maradt.

A titok pedig ott állt köztük láthatatlanul, mégis súlyosan.

A vendégek folyamatosan érkeztek. Szmokingok, estélyik, parfüm és hideg levegő keveredett a bejáratnál. A vörös szőnyegen vakuk villantak, nevek röppentek fel, nevetések csilingeltek, mintha ez az este nem is ismerné a félelmet.

Péter tekintete azonban újra és újra végigpásztázta a teret.

Györgyöt kereste.

Adelle mellette állt, az ezüst ruha szinte világított a kristálycsillárok fényében. Mosolya tökéletes volt, de Péter már ismerte ezt a mosolyt: tudta, mikor feszül mögötte valami.

– Hol lehet már Gyuri? – kérdezte halkán, miközben egy újabb érkező felé biccentett.

Válaszolni azonban nem kellett.

Szekeres György lépett oda hozzájuk.

Megjelenése nyugodt volt, kimért, pontosan olyan, amilyennek egy bizalmas ügyvédnek lennie kell egy ilyen estén. Sötét öltöny, hibátlan tartás, a tekintete éles, mégis barátságos.

– Sziasztok – mondta, és kezét fogott Péterrel. – Jól repültetek?

A hangja udvarias volt, könnyed, mintha semmi más nem létezne ezen az estén, csak ez a bál, mintha a 817-es szoba nem is lett volna.

– Igen, kiválóan – felelte Péter. – Fabio, Adrienne – egy pillanatra megállt – Garmisch-Partenkirchenben maradnak egy darabig.

– Az hol van? – kérdezte Adelle ösztönösen.

– Németországban – válaszolta Péter röviden, lezárva a kérdést.

– Nem messze Münchentől, az Alpokban – tette hozzá György halkán. – Ott biztonságban vannak.

Adelle összevonta a szemöldökét.

– Nem értem Péter miért kell ez?

Péter közelebb hajolt hozzá. A mosolya megmaradt, a hangja azonban más lett: óvó és lekezelő egyszerre.

– Szórakozz, szépségem. Figyelnek minket. Most az alapítványod miatt vagyunk itt. A többit bíz rád.

Adelle egy pillanatig nézte, aztán bólintott.

– Táncoljunk – mondta Péter, és kinyújtotta a kezét.

Adelle elfogadta.

Ahogy elindultak a táncter felé, György egyetlen másodpercre lehunyta a szemét. Nem szólt. Nem mozdult. A keze ökölbe szorult, majd lassan elernyed.

Amikor kinyitotta a szemét, az arca ismét nyugodt volt.

A zene felerősödött.

A bál tovább hömpölygött és senki sem látta, hogy a felszín alatt már repedni kezdett minden.

A zene lassan elült, a műsorvezető az asztalokhoz invitálta a vendégeket, mielőtt köszöntötte volna Werner Adelle és Szekeres Györgyöt, az este házigazdáját. Minden fény a színpadra szegeződött, a teremben csak az asztalokra helyezett gyertyák adtak tompa, meleg fényt.

Péter a feleségét és a legjobb barátját figyelte a színpadon. György finoman Adelle derekára tette a kezét, ahogy felléptek a lépcsőn. A mozdulat rövid volt, természetes, mégis túl sokat mondott.

Adelle olaszul köszöntötte a vendégeket, György magyarul és angolul folytatta. Beszéltek az est fontosságáról, a Remény Alapítvány munkájáról, arról, hogy milyen hiánypótló, és hány gyereken segíthetnek. Adelle elmondta, hogy az este bevételét egy kosárlabdapályára és egy könyvtárra szeretnék fordítani.

– Szerinted megdugta már a feleséged, vagy még csak álmodozik róla? – ült le hirtelen az asztalhoz Salvatore Marini.

Péter felé kapta a tekintetét.

– Na mi van, Werner? Szellemet látsz?

Werner Péter, aki szinte soha nem engedte meg magának a félelem luxusát, most egy pillanatra megdermedt.

– Azt hitted, halott vagyok? – folytatta Salvatore halkán – Hát igen, akit lelöknek egy szikláról, miután meglövik...

– Mit keresel itt? – szorította össze a fogát Péter.

– Adelle nem mondta, hogy beszéltünk?

– Nem.

– Akkor nem csak a sármos ügyvédet titkolja előled? Szép kis házasság, Werner. Gyönyörű kirakat — raktár nélkül?

Péter intett az ajtóban álló biztonsági felé.

– Ó, csak nem akarsz jelenetet Adelle nagy estéjén? – mosolyodott el Salvatore.

– Nyugi. Elég komoly összeget dobtam a perselybe. Csak azt akarom tudni, hol van Fabio és Adrienne.

Péter megrázta a fejét.

– Ha nem találják meg őket, te is tudod, hogy Adelle lesz a célpont és lehet, hogy téged már nem érdekel, de én még most is szeretem.

Hatalmas taps zárta le a beszédet. György és Adelle visszaérkeztek az asztalhoz, és a nő szinte felsikított.

– Salvatore Marini! Istenem! – ugrott a férfi nyakába, csókot adva az arcára. – Hogy kerülsz ide?

– A te tökéletes férjed hívott meg – mosolygott Salvatore – Látnom kellett a tündöklésedet, *mi amore*.

A zene lágyan kúszott vissza a térbe, a fények kékes árnyalatba váltottak.

– Táncoltál már? – kérdezte Salvatore.

Adelle válaszolni akart, de a férfi már a kezébe fogta az ujjait, és visszahúzta a fénybe.

– Ki ez a lenyalt hajú majom? Tényleg te hívtad? – ült le György Péter mellé.

Ahogy leült, a széke halkan súrolta a márványpadlót. Péter válla egy pillanatra megfeszült mellette. Nem nézett rá azonnal. Előbb a poharáért nyúlt, megforgatta benne az italt, mintha időt akarna nyerni.

Valamit németül káromkodott az orra alatt.

– Ez, kérek, Salvatore Marini.

György pillantása akaratlanul is a parkettre siklott. A férfi mozgását figyelte. A túl magabiztos kéztartást. Azt, ahogy Adelle derekára simul az ujj.

– Hallottam, hogy hívják – mondta halkan. – Adelle bekiabálta az egész termet. De mit keres itt?

Péter végre ránézett. A szeme sötétebb volt, mint szokott. Nem dühös inkább fáradt. És nagyon kontrollált.

– Ő Adelle vőlegénye volt. Neki szánták.

György lassan kifújta a levegőt. A nyelve végigfutott az alsó ajkán, mielőtt megszólalt volna.

– Neki szánták? Értem, hogy Adelle egy hercegnő, de ennyire?

– Hercegnő? – Péter szája sarkában egy rövid, keserű mosoly jelent meg.

– Érted, hogy gondoltam.

Péter előrehajolt, a hangját lejjebb vitte. A zenéből kiszűrődő basszus tompán rezegtette az asztalt.

– A szicíliai családoknál ez nem ritka. A Marini família uralja Vicari környékét. Olajfák és persze mák. Sok-sok mák.

György bólintott. A nyaka megfeszült, mintha egy láthatatlan gallér szorítaná.

– Tehát drog.

– Nem, dehogy – válaszolta Péter száraz iróniával – Bejlinek valót importálnak ide.

György szeme egy pillanatra elkeskenyedett. Értette a hangsúlyt és azt is, amit Péter nem mondott ki.

– Mit akart? – kérdezte halkan.

– Azt kérdezte, hol vannak Fabioék.

György ujjai összezárultak a pohár szárán.

– Tehát tudják, hogy nincsenek Rómában?

– Nyilván. – Péter állkapcsa megfeszült. – Azt mondta, ha nem találják meg Fabiot, Adelle lesz a célpont.

György keze ökölbe szorult. Nem ütött az asztalra. Nem szólt. Csak a keze fehéredett el egy árnyalatnyit.

Mindketten a parkettre néztek.

Salvatore egészen közel húzta magához Adellet. A nő nem húzódott el. A teste belesimult a férfi karjaiba, mintha a mozdulat régi lenne, ösztönös. Ismerős.

Péter lassan, szinte észrevétlenül előrehajolt.

– Ez nem tetszik – mondta. György nem válaszolt. A tekintete rajtuk maradt.

Két férfi.

Barátok.

És mindketten pontosan ugyanazt érezték csak máshonnan fájt.

A tánc lendülete vitte őket tovább, egyik fordulat a másikba csúszott. Salvatore közelebb hajolt, és egy rövid, olaszos csókkal illette Adelle ajkait. Nem volt szenvedélyes. Nem volt birtokló. Inkább gesztus túl közvetlen, túl intim egy ilyen térben, de elég volt.

Péter szinte felrobbant a székében. A mozdulat ösztönös volt, dühből született: felpattant, már lépett volna előre, amikor hirtelen megfeszült mellette a levegő.

György is megmozdult.

Ugyanaz a késztetés rántotta fel őket, de az ügyvéd egy hajszállal gyorsabban talált vissza önmagához. A keze Péter karjára fogott, erősen, határozottan, nem engedve.

– Ne – mondta halkan. Nem parancs volt, inkább kapaszkodó.

Péter mellkasa gyorsan emelkedett. A tekintete még mindig a parketre szegeződött, Adellet és Salvatorét figyelte, mintha nem hinne a szemének.

– Láttad? – sziszegte.

– Láttam – felelte György. – És pontosan ezért most nem csinálsz semmit.

Péter egy pillanatra felé fordult. A düh ott vibrált benne, nyersen, kontrollálatlanul.

– Tíz perc – folytatta György, már nyugodtabban, de élesen – Tíz perc, és kezdődik a tűzijáték. Elintézem, hogy sürgősen mennie kelljen.

Péter lassan kifújta a levegőt. A válla még mindig feszes volt, de már nem indult előre.

– Gyorsan – mondta végül.

György bólintott.

A zene szólt tovább. A vendégek mit sem sejtettek és odakint már készítették az égboltot arra, ami percekben belül elvakít mindenkit egy pillanatra még a veszélyt is.

A színpadon fény gyúlt, a zene lassan elhalkult.

– Hölgyeim és uraim – szólalt meg György. – Hamarosan véget ér ez az év.

Alig észrevehetően biccentett a biztonsági emberek felé. A színpad felé tartva már kiadta az utasítást: Salvatore Marinit el kell távolítani.

– Az év utolsó nagy bejelentéséhez szeretném a színpadra hívni Werner Adellet – folytatta –, hogy együtt jelenthessük be az első Remény-bál bevételét. Adelle, kérlek. Kinyújtotta a kezét a nő felé.

Salvatore kelleetlenül engedte el Adellet. A pillantása még utoljára rajta maradt, mielőtt hátralépett.

Az év utolsó percei gyorsan teltek.

Adelle fellépett a színpadra. György átnyújtotta neki a borítékot, és miközben a nő kibontotta, két fekete öltönyt viselő férfi csendben, határozottan kitessékelte Marinit a teremből.

– Ötvenhétmillió-nyolcszázharminckettőezer forint – mondta ki Adelle hitetlenkedve.

A hangja megremegett. A következő pillanatban örömeiben György nyakába ugrott. A férfi ösztönösen átkarolta a derekát.

– Megcsináltad – suttogta a fülébe.

– Megcsináltuk – felelte Adelle.

A taps szinte elsodorta őket. Adellének fel sem tűnt, hogy Salvatore eltűnt.

A műsorvezető visszalépett a színpadra.

– Kedves vendégeink, mindössze két perc maradt az évből! A kijáratnál felszolgálóink takarókat és pezsgőt kínálnak. Kérem, fáradjanak a teraszra, hogy együtt csodálhassuk meg a Dunakanyar legnagyobb újévi tűzijátékát!

A terem megmozdult. Nevetés, pohárcsengés, kabátok suhogása és senki sem tudta, hogy odakint már nemcsak rakéták várják az új évet.

Az ajtó felé haladtak. Adelle nem vett el sem pezsgőt, sem takarót. Amint kiléptek, Péter azonnal számon kérte.

– Ezt most tényleg muszáj volt? – a hangja halk volt, de feszült.

György levette a zakóját, és Adelle vállára terítette. A nő reflexből belekapaszkodott az anyagba, mintha a szerelme átölelte volna. György azonban alig tette meg a mozdulatot, már megszólalt a fülében a biztonsági rádió recsegő hangja.

– Hagyd ezt a haragot ebben az évben, Péter – mondta csendesen.

Azzal elhaladt a barátja mellett. Fehér ingben vágott át a tömegen, miközben Péter és Adelle továbbra is egymásnak feszültek csak fojtott hangon, szavak nélküli indulatokkal.

György a biztonsági főnök mellé ért.

– Mi van? – kérdezte idegesen.

– Az olasz...

– Igen? – vágta rá türelmetlenül, de a tekintete továbbra is Adellet követte, aki az ő zakójában állt Péterrel szemben.

– Azt mondja, Werner Adelle veszélyben van. Hogy valaki meg akarja támadni...

– Hol van?

– Adelle? Ott! – mutatott a férfi.

– Nem az olasz! – csattant fel György – Hol van ő?

– A konyha mögötti személyzetiben.

György már nem válaszolt.

A tűzijáték elkezdődött. Hangosan, fényesen. Az ég felrobbant és látványos színekbe öltözött, a tömeg egyszerre fordult felfelé, arcokon gyermeki öröm, poharak emelkedtek a magasba. Minden tekintet az eget pásztázta, kivéve Szekeres Györgyét, Ő a tömeget figyelte: az arcokat, a kezeket és a mozdulatokat.

Azt kereste, aki hozzá hasonlóan nem a fényeket nézi, mert aki nem az eget figyeli ilyenkor, az nem ünnepel, hanem felkészül.

A tűzijáték következő robbanása szétszakította az eget. Kék és arany fény ömlött a teraszra, a tömeg felmorajlott, poharak emelkedtek a magasba.

György ekkor látta meg: nem a fényben, hanem a tömeg peremén. Egy férfit, aki nem nézett fel. A tekintete fix volt, mozdulatlan. A teste enyhén oldalra fordult, a jobb keze a kabát alatt dolgozott.

Túl nyugodtan. Túl pontosan.

György nem gondolkodott.

– Kettő óránál – mondta röviden a rádióba.

Már indult is, gyors léptekkel vágott át az emberek között, vállakat súrolt, könyököknek ütközött, de nem lassított. Látta, ahogy a férfi előhúzza a fegyvert.

Látta a csövet megemelkedni.

Egyenesen Adellere. Péter személyi testőre ugyanabban a pillanatban mozdult. Oldalról rántotta félre a Werner Pétert, a mozdulat erős volt, gyakorlott, amíg a két ór a támadóra vetődött, de egy töredékmásodperccel elkéstek.

György ösztönösen ugrott.

Nem gondolta végig. Nem mérlegelt, csak Adellet látta, a zakóját a vállán, a haját, ahogy a szél megmozdítja.

A lövés eldördült.

A biztonságiak már a földre vitték a férfit, amikor a hang eljutott volna bárkihez. A tűzijáték robbanása elnyelte. A sikolyt is. Minden zaj feloldódott a fényben és a zenében. Adelle a földre zuhant.

– Ne! – a hangja eltört.

György mellette volt, négykézláb, mintha csak elvesztette volna az egyensúlyát. A fehér inge elején először csak egy sötét folt jelent meg, aztán a vörös gyorsan terjedni kezdett. Lüktetve tört fel, minden szívdobbanással újabb vért hozva magával.

Adelle remegő kézzel nyúlt felé.

– Ne... kérlek! – fakadt sírva.

György lassan leült a földre. Péter is már ott térdelt mellette.

– Jól vagyok – szorította ki magából György.
– Francokat! – csattant fel Péter. – Meglőtttek!

György összeszedte az erejét.

– Ne engedd, hogy a rendőrök elvigyék – mondta zihálva – Hagyd, hogy Marini emberei... – az orrán szívtá be a levegőt – hagyd, hogy üzenjenek vele a megfelelő helyre.

Péter bólintott. Felállt, és a két férfival együtt, akik lefogták a támadót, Salvatore felé indult.

– *Stupido!* – mondta Adelle olaszul. Utána még valamit, amit György nem értett. A nő sírt. György jobb kezével letörölte a nő könnyeit, majd hagyta, hogy a biztonsági főnök talpra állítsa, és egy törölközőt a sebre szorítson.

– Csak a vállam – mondta György nyugodtan.

– Hozd a kocsit! – utasította a biztonsági főnököt, hogy nyerjen egy pillanatot.

Adelle még mindig olaszul beszélt.

– Tudod, hogy nem beszélek olaszul, ugye? – suttogta György.

– Hogy tehetnél ilyet? Meg is halhattál volna...

György elmosolyodott, de az arca sápadt volt, a fájdalom és a vérvesztés már gyengítette.

– Ma este három férfi is volt itt, akik gondolkodás nélkül meghaltak volna érted – mondta halkan – Itt az ideje eldöntened, kit választasz.

Adellének nem maradt ideje válaszolni.

György a kollégái segítségével beszállt az autóba, amely a kórház felé indult.

Werner Adelle pedig másnap reggel rádöbbsent, hogy gyermeket vár...